

Jurisprudentie

AANSPRAKELIJKHEIDSRECHT

Rb. Oost-Brabant 12 september 2018

ECLI:NL:RBOBR:2018:4414 (Eiser/Gemeente 's-Hertogenbosch (de Gemeente) en Achmea Schadeverzekeringen N.V. (Achmea) (hierna gezamenlijk: de Gemeente c.s.))

Inleiding

Eiser was op 27 augustus 2012 aan het hardlopen in het gebied rond de Oosterplas in 's-Hertogenbosch. Daarbij passeerde eiser een openbaar terrein, waarop toestellen zijn geplaatst om rek- en strekoefeningen te kunnen doen. Een van die toestellen is een zogenaamde 'sit-up'. Dit is een bankje met aan het ene uiteinde twee aan de linker- en rechterzijde uitstekende voetsteunen en bovenop een klein zadel, waarbij het de bedoeling is dat de gebruiker op het zadel plaatsneemt, zijn voeten achter de twee voetsteunen haakt en vervolgens met zijn bovenlichaam van voor/boven naar achter/beneden beweegt. Tijdens de uitvoering van de oefening op de sit-up is eiser van het toestel gevallen waardoor eiser een complete dwarslaesie van de vierde nekzwervel heeft opgelopen. De betreffende sit-up is in 2010 gebouwd en geplaatst.

Eiser heeft de Gemeente bij brief van 1 maart 2016 aansprakelijk gesteld voor de schade die hij lijdt en die is veroorzaakt door het ongeval. Achmea is de aansprakelijkheidsverzekeraar van de Gemeente. Eiser vordert, samengevat, een verklaring voor recht dat de Gemeente c.s. gehouden is de door eiser als gevolg van het ongeval geleden en nog te lijden schade te vergoeden, nader op te maken bij staat, met hoofdelijke veroordeling van de Gemeente c.s. in de kosten van het geding. Eiser legt aan zijn vordering ten grondslag dat zijn linkervoet tijdens de oefening op de sit-up van de voetsteun gleed, waardoor eiser schuin zijwaarts naar rechts achterover viel en met zijn hoofd de grond raakte. De sit-up is volgens eiser een roerende zaak in de zin van artikel 6:173 BW en de Gemeente is bezitter. Indien de sit-up als onroerende zaak moet worden aangemerkt, is het een opstal en beroept eiser zich op artikel 6:174 BW. Voor beide situaties geldt volgens eiser dat (de plaatsing van) de sit-up niet voldeed aan de eisen die daaraan in de gegeven omstandigheden mogen worden gesteld. In het kader

van artikel 6:174 BW spelen de zogenaamde kelderluik-criteria ook een rol. Subsidiair stelt eiser dat de Gemeente aansprakelijk is op grond van artikel 6:162 BW. De Gemeente zou nalatig zijn geweest met het treffen van veiligheidsmaatregelen. Op grond van artikel 7:954 BW heeft eiser een directe aanspraak op Achmea. De Gemeente c.s. voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De rechtbank overweegt allereerst dat voor zowel aansprakelijkheid voor roerende zaken (artikel 6:173 BW) als voor aansprakelijkheid voor onroerende zaken (artikel 6:174 BW) geldt, dat sprake moet zijn van een gebrek in die zin, dat de betreffende zaak niet voldoet aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen. Het gebrek moet een gevaar (bij roerende zaken een bijzonder gevaar) voor personen of zaken opleveren. Eiser verwijt de Gemeente dat er ten tijde van het ongeval geen gebruiksaanwijzing bij de sit-up aanwezig was. Deze omstandigheid kan echter niet tot aansprakelijkheid van de Gemeente c.s. op de genoemde grondslagen leiden. Tussen partijen is namelijk niet in geschil of eiser de sit-up op correcte wijze heeft gebruikt. Het ontbreken van een handleiding heeft daarom geen invloed gehad op het ongeval.

Daarnaast verwijt eiser de Gemeente dat er geen algemene waarschuwing voor valgevaar bij de sit-up werd vermeld. Naar het oordeel van de rechtbank kan ook deze stelling niet baten. De rechtbank stelt vast dat de door eiser voorgestelde waarschuwingen zo algemeen en vanzelfsprekend zijn dat ze ten aanzien van het gebruik van de sit-up als niet relevant en noodzakelijk kunnen worden aangemerkt. Eiser maakt daarnaast onvoldoende duidelijk dat deze gestelde normschending relevant is geweest voor de verwezenlijking van het ongeval dat hem is overkomen.

De kern van de zaak is het verwijt van eiser, inhoudende dat de sit-up op zichzelf gebrekkig is. Eiser stelt dat de sit-up had moeten worden geconstrueerd zoals een dergelijk fitnessapparaat ook in sportcentra wordt gebruikt. De rechtbank volgt eiser niet in zijn stelling dat de sit-up zelf niet voldeed aan de eisen die men daaraan in de gegeven omstandigheden mag stellen. De rechtbank stelt vast dat de desbetreffende sit-up een Tüv-goedkeuring heeft. Het Tüv is een onafhankelijke organisatie die on-

derzoekt of een product, dienst, proces of organisatie voldoet aan eisen die worden gesteld in wetgeving, normen en keurmerken. Eiser heeft niet gesteld dat de sit-up deze Tüv-goedkeuring onterecht zou hebben gekregen, maar wel dat de NEN-normen waaraan het Tüv getoetst heeft niet zijn gericht op de onderhavige sit-up en daarvoor ook niet specifiek genoeg zouden zijn. De NEN-norm geeft volgens eiser niet aan voor welke toestellen of in welke situatie de door hem bepleite beschermende maatregelen gebruikt moeten worden. De rechtbank oordeelt dat eiser onvoldoende gemotiveerd heeft gesteld dat die gestelde beschermende maatregelen van de Gemeente verwacht mochten worden. Eiser maakt onvoldoende duidelijk in hoeverre de door hem genoemde maatregelen gebruikelijk zijn voor dergelijke fitnessapparaten en of die maatregelen comfort- of veiligheidsdoeleinden dienen.

Ten slotte acht de rechtbank van belang dat een ongeval als dat van eiser met de gevolgen die het voor hem heeft gehad als een grote zeldzaamheid moet worden beschouwd. Eiser heeft niet inzichtelijk gemaakt hoeveel ongevallen er met het gebruik van fitnessapparaten als de sit-up gebeuren.

Tegen deze achtergrond kan niet worden aangenomen dat de door eiser geschetste aanpassingen van de Gemeente mochten worden verwacht. Er is geen sprake van een gebrek als bedoeld in artikel 6:173 of 6:174 BW. Daarnaast is er geen sprake van een onrechtmatige gevaar zettende situatie rondom de sit-up. Eiser kan immers niet worden gevolgd in zijn stelling dat de Gemeente nalatig zou zijn geweest met het treffen van veiligheidsmaatregelen. De rechtbank concludeert dat het ongeval en de daaropvolgende buitengewone nare gevolgen te wijten zijn aan een ongelukkige samenloop van omstandigheden.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen van eiser af en veroordeelt eiser in de proceskosten aan de zijde van de Gemeente c.s. en in de na dit vonnis ontstane kosten. De rechtbank verklaart het vonnis wat betreft de kostenveroordeling uitvoerbaar bij voorraad.

ARBEIDSRECHT

College van Arbiters KNVB 24 september 2018
Arbitraal vonnis nr. 1486 (Roelof Jan Smand (Smand)/Sportclub Nieuwlande (SCN))

Inleiding

Smand is op 1 juli 2016 voor de duur van één jaar (seizoen 2016/2017) bij SCN als hoofdtrainer-coach in dienst getreden tegen een maandsalaris van destijds € 475 netto. Partijen hebben die arbeidsovereenkomst in de loop van het seizoen 2016/2017 mondeling verlengd tot 1 juli 2018. Overeengekomen werd dat het salaris van Smand werd verhoogd naar € 620 bruto per maand, exclusief vakantiegeld en overige emolumenten. In januari

ri/februari 2018 hebben partijen met elkaar gesproken over de verdere verlenging van de arbeidsovereenkomst voor het seizoen 2018/2019. Hierna hebben partijen daar niet meer over gesproken. In het seizoen 2017/2018 stonden de sportieve resultaten van SCN onder druk. Op 8 mei 2018 is op verzoek van het bestuur van SCN met Smand gesproken. Dit gesprek is aanleiding geweest voor een nader overleg tussen het bestuur van SCN en Smand op 10 mei 2018. Zonder voorafgaand overleg met het bestuur van SCN heeft Smand een aantal selectiespelers en leiders gevraagd bij dat overleg aanwezig te zijn. Het gesprek is geëscaleerd, waarna het bestuur Smand heeft gesommeerd het terrein van SCN te verlaten, aan welk verzoek Smand uiteindelijk gehoor heeft gegeven.

Medio mei 2018 heeft SCN met Smand gesproken om te bezien of in goed overleg tot een beëindiging van de samenwerking zou kunnen worden gekomen. Dit is niet gelukt, waarna SCN bij brief d.d. 28 mei 2018 Smand heeft bericht hem vanwege een vertrouwensbreuk per direct vrij te stellen van zijn werkzaamheden voor SCN, de voorgenomen contractverlenging niet te effectueren en de maandelijkse vergoeding per einde van het seizoen 2017/2018 te stoppen. De toenmalige gemachtigde van Smand heeft geprotesteerd tegen de non-actiefstelling. Partijen hebben vervolgens zonder succes onderhandeld over een minnelijke beëindigingsregeling.

Bij verzoekschrift d.d. 24 juli 2018 heeft Smand de Arbitragecommissie van de KNVB (hierna: de Arbitragecommissie) primair verzocht SCN te veroordelen hem toe te laten tot zijn overeengekomen werkzaamheden onder doorbetaling van het salaris vanaf 1 juli 2018, te vermeerderen met de wettelijke verpagingsrente, subsidiair tot betaling van een vergoeding van € 5250 netto wegens onregelmatige opzegging en meer subsidiair te veroordelen tot betaling van een billijke vergoeding. Zowel primair, subsidiair als meer subsidiair verzoekt Smand SCN te veroordelen tot betaling van de wettelijke rente en de kosten van de procedure.

SCN voert gemotiveerd verweer. Bij voorwaardelijk reconventioneel verzoek heeft SCN de ontbinding van de arbeidsovereenkomst verzocht zonder rekening te houden met de opzegtermijn en zonder toekenning van de transitievergoeding aan Smand, wegens ernstig verwijtbaar handelen door Smand, onder veroordeling van Smand in de kosten van de procedure.

Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of de tussen hen bestaande arbeidsovereenkomst per 1 juli 2018 al dan niet is voortgezet. Indien de Arbitragecommissie zou oordelen dat de arbeidsovereenkomst is voortgezet, is de vraag of de arbeidsovereenkomst dient te worden ontbonden.

Beoordeling

De Arbitragecommissie dient materieel in conventie te oordelen over de vraag of partijen in januari/februari 2018 mondeling een verlenging van de arbeidsovereenkomst van Smand bij SCN voor het seizoen 2018/2019 zijn overeengekomen. Volgens de Arbitragecommissie

staat vast dat partijen in januari/februari 2018 met elkaar over contractverlenging hebben gesproken. Ook staat vast dat SCN destijds Smand een mondelinge toezegging heeft gedaan, waarmee Smand heeft ingestemd. Over de exacte inhoud en betekenis van de destijds door SCN gedane toezegging verschillen partijen echter van mening. Vaststaat dat partijen hierna niet meer over verlenging van de arbeidsovereenkomst hebben gesproken. Met Smand acht de Arbitragecommissie het echter niet geloofwaardig dat er in de tweede helft van mei 2018 nog geen definitieve duidelijkheid was omtrent het al dan niet voortduren van het contract van Smand bij SCN, aangezien het gebruikelijk is dat voetbalverenigingen gedurende of kort na de winterstop hieromtrent een beslissing nemen. Daarbij komt dat SCN cruciale stellingen van Smand over de overeenstemming aangaande het voortzetten van de arbeidsovereenkomst in het seizoen 2018/2019 niet (voldoende) heeft betwist. Zo heeft Smand onweersproken gesteld dat partijen getoost hebben op de totstandkoming van de voortzetting van de arbeidsovereenkomst en dat dit nieuws met spelers en derden gedeeld is.

Ten overvloede merkt de Arbitragecommissie op dat de stellingen van SCN over het gestelde voorbehoud tot verlenging van de arbeidsovereenkomst onvoldoende specifiek zijn. Zelfs indien een voorbehoud zou zijn gemaakt meent de Arbitragecommissie dat bij Smand, gelet op het na januari/februari 2018 tot in mei 2018 niet nader acteren door het bestuur van SCN, het gerechtvaardigd vertrouwen mocht ontstaan dat SCN de gedane (voorwaardelijke) toezegging niet meer zou intrekken. De Arbitragecommissie oordeelt derhalve dat de arbeidsovereenkomst ook na 1 juli 2018 is voortgezet, waardoor per 1 juli 2018 van rechtswege een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd is ontstaan. Dit maakt dat de primaire vordering van Smand zal worden toegewezen evenals het verzoek tot toekenning van de wettelijke rente en de wettelijke verhoging tot een percentage van 10%. Het verzoek van Smand om zijn werkzaamheden te mogen hervatten, wijst de Arbitragecommissie af aangezien een feitelijke terugkeer niet meer tot de reële mogelijkheden behoort. Het subsidiair en meer subsidiair gevorderde wordt daarmee niet beoordeeld door de Arbitragecommissie.

Nu de arbeidsovereenkomst tussen partijen nog bestaat, komt de Arbitragecommissie toe aan het voorwaardelijke reconventionele verzoek van SCN, strekkende tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De Arbitragecommissie zal de arbeidsovereenkomst wegens verstoring van de arbeidsverhouding ontbinden. SCN heeft zich op het standpunt gesteld dat Smand zodanig ernstig verwijtbaar heeft gehandeld, dat hem geen transitievergoeding dient toe te komen en dat de arbeidsovereenkomst op de kortst mogelijke termijn dient te worden ontbonden. Hoewel de Arbitragecommissie vaststelt dat Smand niet correct/constructief heeft gehandeld, is de Arbitragecommissie van mening dat het handelen van Smand niet als ernstig verwijtbaar kwalificeert. De Arbitragecommissie

oordeelt dat beide partijen hun rol hebben gespeeld in de gebeurtenissen van mei 2018.

De Arbitragecommissie zal de arbeidsovereenkomst, met inachtneming van de wettelijke opzegtermijn van één kalendermaand, per 1 november 2018 ontbinden onder toekenning van een transitievergoeding aan Smand van € 447 bruto. Het verzoek van Smand tot toekenning van een billijke vergoeding wordt afgewezen, omdat geen sprake is van ernstig verwijtbaar handelen van SCN.

Beslissing

De Arbitragecommissie veroordeelt SCN in conventie tot betaling van het salaris van € 620 bruto per maand, te vermeerderen met vakantiegeld en vakantie-uren vanaf 1 juli 2018 tot het moment dat de arbeidsovereenkomst is beëindigd, zulks te vermeerderen met de wettelijke verhoging ad maximaal 10%, de wettelijke rente en de kosten van de procedure aan de zijde van de KNVB en Smand. Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen. De Arbitragecommissie wijst het verzoek van SCN in (voorwaardelijke) reconventie tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst per 1 november 2018 toe, onder toekenning van € 447 bruto (transitievergoeding) aan Smand. De Arbitragecommissie compenseert de proceskosten, zulks dat ieder der partijen de eigen kosten draagt. Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.

Zowel in conventie als in (voorwaardelijke) reconventie oordeelt de Arbitragecommissie dat, indien SCN niet binnen twee maanden na dagtekening van dit vonnis vrijwillig aan de inhoud van het dictum van dit arbitraal vonnis voldoet, SCN wordt veroordeeld tot het betalen van de kosten van de procedure ex artikel 1062 Rv – voor zover Smand deze zou starten – en derhalve tot betaling van een bedrag van € 288 aan griffierecht en een bedrag van € 384 aan salaris advocaat.

GELIJKE BEHANDELING

College voor de Rechten van de Mens 30 juli 2018

Oordeelnummer 2018-83 (Verzoeker/Sport Kerschoten)

Inleiding

Verzoeker is een man met een psychische aandoening en hij krijgt daarvoor een ambulante behandeling. Tot 1 juli 2016 sportte verzoeker in een kleine groep op het terrein van GGNet, een instelling voor geestelijke gezondheidszorg. Per 1 juli 2016 is de betreffende instelling echter gestopt met het aanbieden van sportfaciliteiten aan extramurale patiënten. De gemeente Apeldoorn (hierna: de gemeente) is vervolgens een overeenkomst aangegaan met Sport Kerschoten (een beheerder van fitnesscentra) om de groep met patiënten bij Sport Kerschoten te laten sporten. Deze overeenkomst eindigt op 31 december 2018. Verzoeker heeft een periode bij Sport Kerschoten gesport, maar Sport Kerschoten heeft hem op enig moment laten weten dat hij niet meer welkom

was in de sportschool nadat een incident tussen verzoeker en kinderen had plaatsgevonden op de sportschool.

Verzoeker heeft vervolgens een verzoekschrift ingediend bij het College voor de Rechten van de Mens (hierna: het College). Verzoeker stelt dat Sport Kerschoten jegens hem onderscheid heeft gemaakt vanwege zijn beperking. Sport Kerschoten weigerde volgens verzoeker om doeltreffende maatregelen door te voeren, waardoor hij geen effectief gebruik kon maken van de sportfaciliteiten en daarnaast was verzoeker niet meer welkom bij Sport Kerschoten naar aanleiding van bepaalde incidenten, die volgens verzoeker het gevolg waren van zijn psychische beperkingen. Sport Kerschoten voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Het College overweegt allereerst dat onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte in de uitoefening van een bedrijf verboden is bij het aanbieden of verlenen van toegang tot goederen en diensten en bij het sluiten, uitvoeren of beëindigen van overeenkomsten ter zake (artikel 5b lid 1 aanhef en onderdeel a jo. artikel 1 WGBH/CZ). Verzoeker heeft een psychische aandoening en daarmee een handicap in de zin van de WGBH/CZ, waardoor hij zich op de bescherming van deze wet kan beroepen. Het verbod van onderscheid houdt mede in dat degene, tot wie dit verbod zich richt, gehouden is naargelang de behoefte doeltreffende aanpassingen te verrichten, tenzij deze voor hem een onevenredige belasting vormen.

Het College stelt voorop dat partijen op basis van hun contacten met de gemeente verschillende verwachtingen hadden van de overgang van de groep van GGNet naar de sportschool van Sport Kerschoten. Verzoeker had verwacht dat hij in een beschermde omgeving kon gaan sporten onder begeleiding van sportcoaches met een zorgachtergrond. Volgens Sport Kerschoten was met de gemeente echter expliciet overeengekomen dat ook 'eigen leden' welkom waren tijdens de uren dat verzoekers groep was ingeroosterd. Wel heeft Sport Kerschoten er rekening mee gehouden dat op die uren geen middelbare scholieren konden sporten. Daarnaast verschillen partijen van mening over de doeltreffende aanpassingen die van Sport Kerschoten hadden mogen worden verwacht. Op verzoek van zowel verzoeker als de andere sporters uit de groep zijn door Sport Kerschoten diverse aanpassingen verricht. Volgens verzoeker volstonden deze aanpassingen voor hem niet om te kunnen sporten.

Alles overwegende oordeelt het College dat niet is gebleken dat Sport Kerschoten tekort is geschoten in zijn plicht tot het verrichten van doeltreffende aanpassingen als bedoeld in artikel 2 lid 1 WGBH/CZ. Sport Kerschoten heeft overtuigend gesteld dat vanuit de gemeente, de partij met wie de overeenkomst was aangegaan, geen verzoeken waren gedaan om ten behoeve van verzoekers groep doeltreffende aanpassingen te verrichten. Het College kan verzoeker wel volgen in zijn stelling dat op

Sport Kerschoten een zelfstandige plicht rust om te onderzoeken of ten behoeve van hem een doeltreffende aanpassing kan worden verricht. Sport Kerschoten heeft echter onderzocht of de verlichting in de spinningzaal, conform het verzoek van verzoeker, zou kunnen worden aangepast. Anders dan verzoeker stelt, is het College van oordeel dat van Sport Kerschoten niet mocht worden verwacht om ten behoeve van verzoeker een bedrag van € 750 te investeren voor het aanpassen van de verlichting in de spinningzaal. Mede gelet op de looptijd van de overeenkomst tussen Sport Kerschoten en de gemeente, stelt het College vast dat een dergelijke investering voor Sport Kerschoten een onevenredige belasting zou vormen. Gelet op de afspraken die Sport Kerschoten met de gemeente had, kon ook niet in redelijkheid worden verwacht dat voor verzoekers groep een volledig besloten omgeving zou worden gecreëerd op de uren dat verzoekers groep was ingeroosterd. Dit zou een onevenredige belasting opleveren voor Sport Kerschoten.

Voorts is aan de orde of Sport Kerschoten jegens verzoeker onderscheid heeft gemaakt op grond van handicap of chronische ziekte door hem niet langer tot de sportschool toe te laten naar aanleiding van een incident met kinderen. Volgens Sport Kerschoten had verzoeker al eerder waarschuwingen gehad vanwege agressief gedrag in de sportschool. Het laatste incident was voor Sport Kerschoten aanleiding om hem niet langer tot de sportschool toe te laten. Volgens het College heeft Sport Kerschoten bij zijn besluit voldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker een psychische aandoening heeft. Sport Kerschoten heeft overtuigend gesteld dat het gedrag van verzoeker jegens een groep kinderen in de leeftijd van vijf tot negen jaar uiteindelijk de doorslag gaf om verzoeker niet langer toe te laten tot de sportschool. Het College kan Sport Kerschoten volgen in de stelling dat daarmee zijn verplichting de veiligheid van de overige bezoekers van de sportschool te waarborgen in het geding kwam. Ook op dit onderdeel is jegens verzoeker derhalve geen verboden onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte gemaakt.

Beslissing

Sport Kerschoten heeft jegens verzoeker geen verboden onderscheid op grond van handicap of chronische ziekte gemaakt.

STRAFRECHT

HR 25 september 2018

ECLI:NL:HR:2018:1769

Inleiding

Op 30 november 2014 vond een voetbalwedstrijd plaats tussen de teams X en Y. De verdachte speelde bij team X en de benadeelde bij team Y. In de tweede helft sprintten X en Y achter de bal aan, waarbij de verdachte zich (schuin) achter de benadeelde bevond. De verdachte maakte vervolgens – toen hij vlak bij de benadeelde

rende – een beweging met zijn rechterbeen/rechtersvoet in de richting van de benen van de benadeelde. Bij deze actie werd de benadeelde geraakt en is hij ten val gekomen. Als gevolg van deze actie heeft de benadeelde een dubbele beenbreuk (gebroken kuitbeen en een gebroken scheenbeen) en een scheurtje in zijn enkelgewricht opgelopen. Op basis van diverse getuigenverklaringen is vastgesteld dat de bal in elk geval in de buurt van de benadeelde was, waardoor de gehele actie verband hield met de spelsituatie.

Van het incident is aangifte gedaan, waarna de verdachte in eerste aanleg uiteindelijk is veroordeeld tot een taakstraf van 120 uur, subsidiair 60 dagen hechtenis wegens het toebrengen van opzettelijk zwaar lichamelijk letsel aan de benadeelde. De verdachte heeft hoger beroep ingesteld tegen het vonnis. Het Gerechtshof Den Haag (hierna: het hof) heeft het vonnis vernietigd in zijn uitspraak van 21 juli 2017¹ en heeft geoordeeld dat ten laste van de verdachte is bewezen verklaard dat hij de benadeelde heeft mishandeld. Aan de verdachte is een taakstraf van 100 uren opgelegd. Het hof heeft daartoe voor zover relevant als volgt overwogen. Naar het oordeel van het hof was de kans dat de benadeelde door de actie van de verdachte geraakt zou worden, ten val zou komen en dat daardoor pijn of letsel aan de benadeelde zou worden toegebracht, aanmerkelijk. Bij het maken van een zogenaamde 'sliding tackle' neemt een speler bewust het risico dat hij zijn tegenstander raakt en/of ten val brengt. Verder is voor een sliding tackle altijd ruimte nodig. Als een sliding tackle van te dichtbij wordt ingezet valt de aangevallen speler vrijwel zeker over het (uitgestoken) been van zijn tegenstander. Het hof ging er daarom van uit dat het de bedoeling was van de verdachte om balbezit te krijgen. Door dit op voornoemde wijze te doen, heeft hij zich niet alleen willens en wetens blootgesteld aan de aanmerkelijke kans dat de benadeelde pijn of letsel zou oplopen door de sliding tackle, maar heeft hij die kans ten tijde van de gedraging ook bewust aanvaard. Hieruit volgt dat de verdachte het voorwaardelijk opzet had de benadeelde te mishandelen. Als gevolg van zijn actie heeft de benadeelde zwaar lichamelijk letsel opgelopen.

De verdachte heeft cassatie ingesteld tegen het vonnis van het hof op grond van diverse middelen.

Beoordeling

Het derde middel klaagt over de motivering van het bewezen verklaarde (voorwaardelijk) opzet. Het hof heeft vastgesteld dat de verdachte, tijdens de voetbalwedstrijd, een sliding heeft uitgevoerd die hij inzette toen hij zich (schuin) achter de benadeelde bevond, terwijl de verdachte geen ruimte of gelegenheid had om te glijden waardoor hij 'daarbij zowel de bal als de man speelde'. Gelet hierop geeft het oordeel van het hof dat de verdachte met deze actie bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat de benadeelde door de actie van de verdachte geraakt

zou worden, ten val zou komen en dat daardoor pijn of letsel zou worden toegebracht, niet blijkt van een onjuiste rechtsopvatting. Dat de verdachte niet de bedoeling (in de zin van motief) had om de benadeelde letsel toe te brengen, staat aan de bewezenverklaring van opzet/mishandeling niet in de weg. Het middel is derhalve tevergeefs voorgesteld.

Het vierde middel klaagt erover dat het hof het bewezen verklaarde ten onrechte heeft gekwalificeerd als 'mishandeling'. De verdachte heeft gesteld dat hij met zijn actie, die erop gericht was de bal te veroveren, is gebleven binnen de grenzen van hetgeen spelers van elkaar hebben te verwachten.

De Hoge Raad overweegt dat de omstandigheid dat een gedraging is verricht in een sport- of spelsituatie van belang kan zijn voor de vraag of het bewezen verklaarde kan worden gekwalificeerd als mishandeling. De deelnemers aan een sport, zoals voetbal, hebben tot op zekere hoogte gevaarlijke gedragingen waartoe het spel uitlokt over en weer van elkaar te verwachten, terwijl bij een door duidelijke spelregels afgebakende sport die spelregels mede van belang zijn voor het bepalen van de wederrechtelijkheid. Dit geldt echter niet voor gedragingen die losstaan van een spelsituatie waarbij een speler een andere speler letsel toebrengt, terwijl bij gedragingen die in een spelsituatie plaatsvinden, een speler de spelregels op dusdanige wijze kan schenden en zo gevaarlijk kan handelen dat van het ontbreken van wederrechtelijkheid geen sprake kan zijn. Het oordeel van het hof dat de gedragingen kunnen worden gekwalificeerd als 'mishandeling, terwijl het feit zwaar lichamelijk letsel ten gevolge heeft' brengt met zich mee dat het hof heeft geoordeeld dat in deze sportsituatie geen sprake is van het ontbreken van wederrechtelijkheid. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is niet onbegrijpelijk. Hierbij wordt mede in aanmerking genomen dat het hof heeft geoordeeld dat 'tijdens het handelen van de verdachte er wel sprake was van een sportsituatie, maar dat dit handelen niet binnen de grenzen is gebleven van hetgeen spelers van elkaar hebben te verwachten' en dat de verdachte met zijn actie gevaarlijk spel speelde, 'hetgeen bovendien een ernstige overtreding van de spelregels van het voetbal opleverde'. Ook dit middel is derhalve tevergeefs voorgesteld.

Ook de overige middelen kunnen niet tot cassatie leiden.

Beslissing

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

1. Zie *TvSR* 2017, afl. 4, p. 90-91.

VERBINTENISSENRECHT

Rb. Amsterdam (vzr.) 18 december 2018

ECLI:NL:RBAMS:2018:9204 (Adidas International Marketing B.V. (Adidas)/gedaagde 1 en gedaagde 2 (gezamenlijk: gedaagden))

Inleiding

Adidas houdt zich bezig met marketing en sponsoring rondom het merk 'Adidas'. Gedaagde 2 is een professionele voetballer (de Voetballer) en speelt op dit moment voor de Spaanse voetbalclub F.C. Barcelona en heeft ook in het nationale team van Brazilië gespeeld. De Voetballer heeft zijn portretrechten en intellectuele-eigendomsrechten overgedragen dan wel in exclusieve licentie gegeven aan gedaagde 1, een Spaanse vennootschap (de Vennootschap). De Voetballer is de directeur van de Vennootschap.

In december 2013 is tussen Adidas en de Vennootschap een endorsementovereenkomst (de Overeenkomst) gesloten voor de duur van vijf jaar. Voorts heeft de Voetballer op 19 december 2016 een Inducement Letter (de Inducement Letter) getekend, waarin hij verklaarde de Overeenkomst te zullen naleven en dat hij ervoor zou zorg dragen dat de Vennootschap haar verplichtingen uit de Overeenkomst zou nakomen. In de Overeenkomst was voor Adidas de mogelijkheid opgenomen om de Overeenkomst te verlengen voor de duur van vijf jaar. Bij brief d.d. 4 december 2017 heeft Adidas de Overeenkomst met de Voetballer eenzijdig verlengd voor een periode van vijf jaar. Bij brief d.d. 31 mei 2018 heeft de Voetballer Adidas laten weten het niet eens te zijn met de verlenging van de Overeenkomst en heeft hij bevestigd dat de Overeenkomst is geëindigd op 1 juli 2018. Adidas heeft haar betalingsverplichting uit hoofde van de Overeenkomst per juni 2018 opgeschort. Op 18 oktober 2018 heeft de Vennootschap Adidas gedagvaard in een bodemprocedure, waarin zij een verklaring voor recht vordert dat de Overeenkomst rechtsgeldig is geëindigd per 1 juli 2018 en veroordeling van Adidas tot betaling van de achterstallige betalingen uit hoofde van de Overeenkomst en een schadevergoeding.

Adidas is vervolgens een kort geding gestart tegen gedaagden. Adidas vordert dat gedaagden worden veroordeeld tot nakoming van de verplichtingen die zij hebben uit hoofde van de Overeenkomst en de Inducement Letter. Daarnaast vordert Adidas de Vennootschap te gebieden aan de Voetballer op te leggen om tijdens voetbalwedstrijden, trainingen, promotionele activiteiten en op andere momenten zoals in de Overeenkomst omschreven producten te dragen van Adidas en gedaagden te verbieden om tijdens al deze momenten voetbalschoenen te (laten) dragen van een ander merk dan Adidas, waaronder Mizuno. Adidas vordert voorts gedaagden te veroordelen tot betaling van een dwangsom indien ze in strijd handelen met voornoemde vorderingen. Gedaagden voeren gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De voorzieningenrechter stelt vast dat Adidas nakoming vordert van de Overeenkomst en de Inducement Letter. Een vordering tot nakoming kan in kort geding alleen worden toegewezen als voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter het standpunt van Adidas zal volgen en van Adidas niet kan worden gevergd dat de uitslag van de bodemprocedure wordt afgewacht.

Gedaagden hebben gesteld dat het spoedeisend belang zou ontbreken, omdat de Voetballer geblesseerd is en dit seizoen niet meer zal spelen. Adidas zou dus de reeds aanhangig gemaakte bodemprocedure kunnen afwachten. De voorzieningenrechter gaat hieraan voorbij, omdat niet vaststaat dat de bodemprocedure zal zijn afgerond voordat de Voetballer de trainingen weer zal oppakken. Daarnaast dient de Voetballer ook op andere momenten dan trainingen en wedstrijden Adidas te promoten. Gedaagden hebben verder gesteld dat de eenzijdige verlengingsmogelijkheid is te kwalificeren als algemene voorwaarde, die onredelijk bezwarend zou zijn, en daarom vernietigbaar op grond van artikel 6:233 BW. De voorzieningenrechter oordeelt dat dit onvoldoende aannemelijk is geworden. Hoewel in het kader van het kort geding niet duidelijk is geworden hoe de onderhandelingen precies zijn verlopen, is wel duidelijk dat er door de vader van de Voetballer is onderhandeld. De vader van de Voetballer is geen jurist, maar wel bekend met sponsorcontracten, aangezien hij zelf oud-profvoetballer en zaakwaarnemer is. Kennelijk is tijdens de onderhandelingen een hoge sponsorvergoeding overeengekomen, gelet op de leeftijd van de Voetballer en op de stand van zijn carrière destijds. Daar tegenover betstaat voor Adidas een mogelijkheid tot verlenging, welke niet ongebruikelijk is in dit soort sponsorcontracten. Het kost immers enige jaren voordat Adidas de investering terugverdient. Dat de verlengingsmogelijkheid vaker voorkomt, maakt het echter nog geen algemene voorwaarde. Adidas heeft toegelicht dat de verlengingsmogelijkheid slechts eenmaal geldt, waardoor de bepaling evenmin als algemene voorwaarde heeft te gelden. Daarnaast is aan de Voetballer de mogelijkheid geboden juridisch advies in te winnen. Dat hij dat niet heeft gedaan is een omstandigheid die niet voor risico van Adidas komt. De voorzieningenrechter oordeelt dat voorshands onvoldoende aannemelijk is geworden dat de verlengingsmogelijkheid nietig dan wel vernietigbaar is. De verlenging is dus in beginsel rechtsgeldig geschied en partijen zijn gebonden aan de Overeenkomst.

Daarnaast is het onvoldoende aannemelijk geworden dat het in strijd is met de redelijkheid en billijkheid om de Voetballer tegen zijn wil te houden aan de Overeenkomst. Los van het feit dat niet is komen vast te staan dat er sprake was van een onevenwichtigheid tussen partijen ten tijde van het sluiten van de Overeenkomst, valt ook niet in te zien waarom de verlengingsmogelijkheid van de Overeenkomst zo onnadelig is voor de Voetballer. Er staat immers een aanzienlijke vergoeding tegenover zijn verplichtingen. De Voetballer heeft gesteld dat hij geen

beter aanbod heeft gekregen van een derde partij, maar dat hij niet gebonden wil blijven aan Adidas, omdat hij teleurgesteld is in Adidas. Dit is echter onvoldoende om op grond van de redelijkheid en billijkheid een schriftelijke overeenkomst opzij te zetten.

Subsidiar heeft de Voetballer aangevoerd dat er feitelijk sprake zou zijn van een overeenkomst voor onbepaalde duur, nu Adidas deze oneindig lang zou kunnen verlenen op basis van de verlengingsmogelijkheid. Adidas heeft zelf gesteld dat zij slechts een eenmalige mogelijkheid heeft tot verlenging en dat dit dus geen ongelimiteerd recht tot verlenging betreft. De voorzieningenrechter oordeelt dat hoewel de tekst van de verlengingsmogelijkheid van de Overeenkomst geen uitkomst biedt, het gelet op de aard van de aan leeftijd en gezondheid verbonden geschiktheid van een voetballer op hoog professioneel niveau, onvoldoende aannemelijk is dat partijen hebben beoogd een overeenkomst voor onbepaalde tijd aan te gaan. Het stond de Voetballer derhalve niet vrij de Overeenkomst op te zeggen. De conclusie is dat geen van de verweren slaagt en dat voorshands van de rechtsgeldigheid van de verlenging wordt uitgegaan. Dit betekent dat de vorderingen toewijsbaar zijn.

Beslissing

De voorzieningenrechter veroordeelt gedaagden tot nakoming van de verplichting die zij hebben uit hoofde van de Overeenkomst en de Inducement Letter en gebiedt in het bijzonder aan gedaagden om aan de Voetballer op te leggen om tijdens voetbalwedstrijden, voetbaltrainingen, promotionele activiteiten en op andere momenten zoals in de Overeenkomst omschreven, producten te (laten) dragen van Adidas. Verder verbiedt de voorzieningenrechter gedaagden om de Voetballer tijdens voetbalwedstrijden, voetbaltrainingen, promotionele activiteiten en op andere momenten zoals in de Overeenkomst omschreven, voetbalschoenen en producten te (laten) dragen van een ander merk dan Adidas, waaronder Mizuno. Voor iedere dag of gedeelte daarvan dat gedaagden niet aan deze veroordelingen voldoen moeten zij Adidas een dwangsom betalen van € 10 000 tot een maximum van € 1 000 000. Gedaagden worden veroordeeld in de proces- en nakosten. Het vonnis is uitvoerbaar bij voorraad.

VERENIGINGSRECHT

Rb. Midden-Nederland (vzr.) 9 november 2018

ECLI:NL:RBMNE:2018:5525 (Eiser/Nederlandse Badminton Bond (NBB))

Inleiding

Eiser is de vader van de dertienjarige minderjarige (hierna: de minderjarige). Minderjarige is een getalenteerd badmintonspeelster. Tot voor kort was zij lid van de badmintonvereniging X. Zij kwam daar als vaste speelster uit in de vierde divisie van de landelijke competitie. In de vierde divisie won de minderjarige bijna

alle wedstrijden. Zij wilde in het competitie seizoen 2018/2019 graag competitie gaan spelen op een hoger niveau. Toen vereniging X op 29 mei 2018 de indeling van het competitie seizoen 2018/2019 bekendmaakte, bleek dat de minderjarige opnieuw was ingedeeld in de vierde divisie. De minderjarige kon bij vereniging X niet tweede of derde divisie gaan spelen. Zij wilde daarom bij vereniging Y gaan spelen, waar ze kon worden ingedeeld in de derde divisie.

In artikel 3 lid 1, hoofdstuk V van het Competitiereglement Badminton Nederland (hierna: het reglement) staat dat een speler die in een wedstrijdseizoen voor een bepaalde vereniging is uitgekomen en in het daaropvolgende seizoen niet meer voor deze vereniging wil uitkomen dit voor 1 april moet melden aan zijn huidige vereniging. Als de speler dit nalaat, mag hij het daaropvolgende seizoen slechts uitkomen voor een andere vereniging als zijn huidige vereniging schriftelijke toestemming heeft verleend. Deze regeling wordt ook wel de '1 april-regeling' genoemd. De minderjarige heeft niet voor 1 april aan vereniging X laten weten dat zij voor vereniging Y wilde gaan spelen en had derhalve toestemming van vereniging X nodig. Vereniging X wilde deze toestemming niet verlenen. Een vereniging die is aangesloten bij NBB kan echter bij de Landelijke Commissie Wedstrijdzaken van NBB (hierna: LCW) verzoeken om dispensatie van (onder andere) de 1 april-regeling. Vereniging Y heeft de LCW op 20 juli 2018 verzocht om de minderjarige dispensatie te verlenen. De LCW heeft dit verzoek op 30 juli 2018 afgewezen. Vereniging Y heeft daartegen op 23 augustus 2018 beroep ingesteld bij het Bondsbestuur. Het Bondsbestuur heeft op 31 augustus 2018 aan vereniging Y laten weten dat het de beslissing van LCW onderschrijft.

Eiser vordert namens de minderjarige dat NBB wordt veroordeeld om dispensatie te verlenen met betrekking tot de 1 april-regeling voor de minderjarige, zodat zij in het competitie seizoen 2018/2019 competitie kan spelen voor vereniging Y. NBB voert gemotiveerd verweer en houdt vast aan het genomen besluit.

Beoordeling

De voorzieningenrechter stelt vast dat eiser spoedeisend belang heeft bij de beoordeling van zijn vordering. Als de vordering wordt toegewezen kan de minderjarige, ondanks het feit dat het competitie seizoen inmiddels is gestart, alsnog instromen.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt. Het standpunt van eiser luidt dat NBB onder de omstandigheden niet had mogen weigeren om dispensatie te verlenen. De vordering van eiser vraagt om ingrijpen in de besluitvorming van NBB, vanwege de omstandigheden van het geval. De burgerlijke rechter kan niet zomaar ingrijpen in de besluitvorming van een vereniging. De vrijheid van een vereniging om beleid te ontwikkelen en besluiten te nemen staat voorop. De civiele (bodem)rechter kan alleen maar met terughoudendheid (marginaal) toetsen of NBB in redelijkheid tot de genomen besluiten

heeft kunnen komen en of NBB in dit geval in redelijkheid geen ander besluit had kunnen nemen, dan het verlenen van dispensatie. De voorzieningenrechter kan een voorlopige voorziening treffen als het spoedeisend belang daarom vraagt, waarbij een inschatting wordt gemaakt van het oordeel dat de bodemrechter in dit geval zal maken.

De eerste vraag is of aannemelijk is dat de LCW en het Bondsbestuur niet in redelijkheid tot het besluit konden komen om minderjarige geen dispensatie te verlenen. Kort gezegd zijn de besluiten tot weigering van dispensatie op het volgende gebaseerd. De 1 april-regeling heeft als doel om de belangen van de verenigingen die deelnemen aan de competitie te beschermen. Verenigingen moeten voor een bepaalde datum teams indelen en inschrijven. Als spelers daarna overstappen naar andere verenigingen staat dat een goede organisatie en goed verloop van de competitie in de weg. De dispensatiemogelijkheid moet daarom zeer terughoudend worden toegepast.

Er staat vast dat het reglement geen toetsingskader bevat voor het verlenen van dispensatie van de 1 april-regeling. Partijen zijn het erover eens dat het NBB vrijstaat om alle feiten en omstandigheden en belangen van een verzoek om dispensatie te betrekken. De LCW en het Bondsbestuur hebben bij het nemen van de besluiten volstaan met een algemene belangenafweging. De terughoudende toepassing van de dispensatiemogelijkheid maakt niet dat dat NBB bij een dispensatieverzoek kan volstaan met het maken van een algemene belangenafweging. Dat er een dispensatiemogelijkheid is opgenomen in het reglement impliceert dat er situaties zijn waarin het algemene belang dat door de 1 april-regeling wordt gewaarborgd, juist niet prevaleert boven andere belangen die meespelen. NBB had dus de concrete omstandigheden van het geval moeten onderzoeken en in zijn belangenafweging de belangen van vereniging X en vereniging Y/de minderjarige moeten meenemen. De voorzieningenrechter acht het daarom aannemelijk dat de bodemrechter zal oordelen dat de LCW en het Bondsbestuur de genomen besluiten niet in redelijkheid hebben kunnen nemen en de besluiten daarom zal vernietigen. De tweede vraag is of aannemelijk is dat NBB, als zij rekening zou houden met de concrete omstandigheden van het geval, in redelijkheid tot geen ander oordeel kan komen dan het verlenen van dispensatie. De navolgende omstandigheden zijn daarbij relevant.

Allereerst is voor de minderjarige van belang dat zij in het seizoen 2018/2019 in de derde divisie of hoger competitie kan spelen. Daarnaast is de reden dat de minderjarige niet in de derde divisie is ingedeeld dat er onverwachts geen plek was in de derde divisie bij vereniging X. Dit werd pas kenbaar vóór 1 april 2018. Verder komt vereniging Y vrouwelijke spelers die in de derde divisie kunnen spelen tekort, terwijl vereniging X 'ruim' zit in de vrouwelijke competitie. Vereniging Y heeft daarom een algemeen verzoek aan vereniging X gedaan om één of twee spelers van haar 'uit te lenen' om

competitie te spelen in de derde divisie. De hoofdtrainer van vereniging X steunde de uitleen van minderjarige aan vereniging Y. Tot slot is het gebruikelijk dat badmintonverenigingen meewerken aan een verzoek van een speler die na 1 april verzoekt bij een andere vereniging competitie te spelen, ook als dat verzoek is ingegeven door onvrede met de teamindeling. Dit geldt in het bijzonder voor jeugdspelers.

Het belang van vereniging X ziet uitsluitend op het voorkomen dat het verlenen van toestemming precedentwerking heeft naar andere leden. Een ander belang is niet gebleken. Eiser heeft voorts gesteld dat vereniging X in een vergelijkbare situatie wel eerder toestemming heeft verleend aan spelers die op een hoger niveau wilden spelen. Andere verenigingen zijn bovendien coulant in het verlenen van toestemming. Tot slot is relevant dat de LCW bij het geven van haar beslissing heeft geschreven dat zij een uitdrukkelijk beroep doet op vereniging X om de minderjarige alsnog toestemming te geven om voor vereniging Y uit te komen. Al deze omstandigheden en belangen meegewogen, is het aannemelijk dat de bodemrechter zal oordelen dat NBB niet in redelijkheid tot een ander besluit kan komen dan het verlenen van dispensatie. Daarmee is het aannemelijk dat NBB verplicht is om dispensatie te verlenen, zodat de vordering zal worden toegewezen.

Beslissing

De voorzieningenrechter veroordeelt NBB om dispensatie te verlenen met betrekking tot de 1 april-regeling ten aanzien van de minderjarige, zodat de minderjarige in het competitie seizoen 2018/2019 competitie kan spelen voor vereniging Y. NBB wordt veroordeeld in de proceskosten. Het vonnis is uitvoerbaar bij voorraad.

College van Arbiters KNVB 21 juni 2018

Arbitraal vonnis nr. 1467 (De Familie B. Talen (de familie Talen)/Football Club 'Door Wilskracht Sterk' (DWS))

Inleiding

Voetbalvereniging DWS heeft de leden van de familie Talen bij brief van 17 november 2017 laten weten dat zij geen verdere voortzetting van het lidmaatschap van de familie Talen bij DWS wenst en het bestuur van DWS heeft aan de familie Talen medegedeeld dat zij met onmiddellijke ingang werd geroyeerd als lid van de vereniging. Aan de familie Talen is met gelijke datum de toegang tot voetbalvereniging ontzegd. Op 23 november 2017 heeft de familie Talen aan alle bestuursleden een e-mail gezonden, waarin zij aangeeft beroep in te willen stellen tegen het roeyement/de ontzetting van de familie Talen als lid van DWS. De familie Talen verwees hierbij naar artikel 6.4 van de statuten DWS. Hierin staat onder andere dat het lid dat geroyeerd is, binnen één maand na ontvangst van de kennisgeving van roeyement in beroep kan gaan bij de commissie van beroep. Het besluit van de commissie van beroep is bindend, tenzij de alge-

mene vergadering van DWS anders oordeelt. DWS heeft geen commissie van beroep ingesteld.

Op 16 november 2018 heeft de familie Talen een verzoek ingediend bij de Arbitragecommissie van de KNVB (hierna: de Arbitragecommissie) waarin de bezwaren van de familie Talen tegen de handelwijze van DWS rond het royeren van de familie Talen als lid van DWS worden geformuleerd. DWS heeft op 5 maart 2018 een verweerschrift ingediend, waarin DWS kort gezegd stelde dat zij er alles aan heeft gedaan om de situatie met de familie Talen op te lossen, maar dat dit niet is gelukt. Op 10 april 2018 vond de mondelinge behandeling van het geschil plaats. Ter zitting zijn partijen overeengekomen de zaak aan te houden tot na de algemene ledenvergadering van DWS op 1 juni 2018, teneinde te trachten een regeling in der minne te treffen. Het besluit van de (door DWS nog in te stellen) commissie van beroep zou 1 juni 2018 aan de algemene ledenvergadering worden voorgelegd. Ter zitting is tevens afgesproken dat de DWS de Arbitragecommissie uiterlijk 5 juni 2018 zou informeren over of de algemene ledenvergadering van DWS het besluit van deze commissie van beroep zou hebben gevolgd of niet.

Op 30 mei 2018 heeft de familie Talen de Arbitragecommissie een e-mail gezonden, waarin de familie Talen aangaf niets meer van DWS te hebben vernomen en dat er geen commissie van beroep is samengesteld. De familie Talen heeft tevens aangegeven dat zij een uitspraak van de Arbitragecommissie wenst over zowel de vraag of de leden van de familie Talen terecht zijn geroyeerd, alsmede over het feit dat zij een schadevergoeding van DWS vorderen. DWS is in de gelegenheid gesteld om binnen 7 dagen te reageren op de e-mail d.d. 30 mei 2018, maar heeft dit nagelaten.

Beoordeling

Ter zitting van 10 april 2018 heeft de familie Talen haar verzoek nader toegelicht, maar ook aangegeven dat het geen zin meer had het royement op te heffen, onder andere omdat de vader van de familie Talen inmiddels al als trainer bij een andere club werkzaam was. De familie Talen heeft ter zitting tevens aangegeven dat DWS zich niet heeft gehouden aan de statutair voorgeschreven regels en dat de handelwijze van DWS onrechtmatig is geweest en dat er daarom redenen zijn tot toekenning van een schadevergoeding.

De Arbitragecommissie is gelet op de door de familie Talen geschetste achtergrond van de zaak bevoegd om een oordeel te geven over de wijze waarop DWS met de belangen van de familie Talen is omgegaan, gerelateerd aan de eigen regels conform de statuten. Tussen partijen staat vast dat DWS heeft nagelaten een commissie van beroep samen te stellen die over de bezwaren van de familie Talen tegen het royeren van hen als lid van de vereniging had dienen te beslissen. DWS heeft tevens nagelaten een algemene ledenvergadering bijeen te roepen op het tijdstip zoals afgesproken met de familie

Talen. DWS heeft derhalve nagelaten om conform de eigen statuten te handelen. Dit klemmt temeer omdat DWS tijdens de zitting van 10 april 2018 zonder enig voorbehoud en onomwonden heeft toegezegd dat alsnog een commissie van beroep zou worden samengesteld én dat de Arbitragecommissie uiterlijk 5 juni 2018 het oordeel van de commissie van beroep zou ontvangen, omdat de algemene ledenvergadering zich op 1 juni 2018 over de zaak zou buigen. DWS heeft dit nagelaten.

De Arbitragecommissie oordeelt dat dit alles maakt dat de handelwijze van DWS in strijd met de eigen statuten en de toezeggingen jegens de familie Talen ter zitting van 10 april 2018 als zeer onzorgvuldig wordt beoordeeld. Daarnaast druist het handelen zozeer in tegen hetgeen in het maatschappelijk bekeer betamelijk is dat DWS zich door dit handelen onrechtmatig jegens de familie Talen heeft gedragen. Er zijn daarom redenen om aan de familie Talen schadevergoeding toe te kennen. De Arbitragecommissie oordeelt dat DWS een schadevergoeding ad € 750 dient te betalen aan de familie Talen. Hierbij wordt rekening gehouden met de handelwijze van DWS, alsmede met dat de Arbitragecommissie het aannemelijk acht dat de familie Talen zekere kosten heeft moeten maken die in ieder geval deels zijn veroorzaakt door de handelwijze van DWS.

Beslissing

De Arbitragecommissie verklaart voor recht dat DWS onzorgvuldig, dus onrechtmatig heeft gehandeld jegens de familie Talen door niet de interne beroepsmogelijkheid open te stellen voor de familie Talen om het royementsbesluit door de commissie van beroep en de algemene ledenvergadering te laten toetsen. De Arbitragecommissie veroordeelt DWS tot betaling van een schadevergoeding aan de familie Talen vastgesteld op € 750, in totaal onder veroordeling van DWS in de kosten van de arbitrageprocedure. Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.